

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa M. Ż.
przeciwko P. Spółce akcyjnej z siedzibą w W.
o odszkodowanie, zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 22 maja 2024 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 26 stycznia 2023 r., sygn. akt III APa 19/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Gdańsku na rzecz adwokata A. G. 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o kwotę podatku od towarów i usług tytułem pomocy prawnej z urzędu udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 26 stycznia 2023 r. oddalił apelację M. Ż. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 czerwca 2022 r., oddalającego wniesione przez niego powództwo o zasądzenie od pozwanej P. SA z

siedzibą w G. ostatecznie sprecyzowanych kwot: 119.218 zł tytułem odszkodowania za okres od dnia 1 sierpnia 2017 r. do 30 czerwca 2021 r., 150.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 3.000 zł tytułem miesięcznej renty. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 31 lipca 2017 r. otrzymał wezwanie do zapłaty, które stanowiło szykanę i stanowiło naruszenie zasad współżycia społecznego oraz przyczyniło się do jego problemów zdrowotnych od dnia 4 lipca 2017 r. do 8 lipca 2018 r. Nadto powód wyjaśnił, że opiera swoje żądanie na dyspozycji art. 415 k.c. w zw. z art. 416 k.c., albowiem pozwana - wysyłając powodowi wezwanie do zapłaty z dnia 31 lipca 2017 r. - bezpośrednio przyczyniła się do drastycznego pogorszenia stanu zdrowia powoda, powodując tym samym niemożność wykonywania przez niego jakiegokolwiek pracy, aż do dnia 8 lipca 2018 r.

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej powód podniósł zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest:

1. art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 415 k.c., przez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy przepisy te stanowiły pełną podstawę prawną żądania powoda, co też skutkowało nierozpoznaniem sprawy co do istoty i oddaleniem apelacji powoda, zaś w przypadku sądu pierwszej instancji pominięciem kluczowych wniosków dowodowych powoda (tj. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych sądowych) oraz oddaleniem powództwa w całości;

2. art. 415 k.c. w zw. z art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 i 2 k.c., przez dokonanie jego wadliwej wykładni i uznanie, że

1) wezwanie do zapłaty może być ocenione jako bezprawne jedynie, gdy w jego treści znajdują się treści obraźliwe, pomawiające nie zaś w przypadku, gdy jest to wezwanie skierowane przez pracodawcę do pracownika, zaś objęte nim żądanie jest sprzeczne z przepisami prawa pracy i z tej przyczyny oczywiście bezzasadne, a nadto poczynione w szczególnych okolicznościach, to jest w okresie rozstroju zdrowia psychicznego pracownika, o którym pracodawca miał wiedzę, w celu przymuszenia pracownika do spełnienia nienależnego pracodawcy świadczenia i poczynienia mu dodatkowych dolegliwości,

2) każde wezwanie do zapłaty, które nie zawiera treści obraźliwych, nie może zostać uznane jako bezprawne, gdyż w takim przypadku dochodziłoby do

naruszenia przepisu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a zatem przewidzianego tam prawa do Sądu, podczas gdy samo umożliwienie zakwalifikowania pisemnego wezwania do zapłaty lub skierowanego pozwu o zapłatę – jako działania bezprawnego, w rozumieniu przepisu art. 415 k.c. lub art. 24 § 1 k.c., nie stanowi ograniczenia prawa do Sądu, lecz stanowi co najwyżej dodatkową sankcję względem naruszydciela, to jest pracodawcy, będącego silniejszą stroną stosunku pracy oraz zabezpiecza interes, a także słuszne prawa pracownika będącego słabszą stroną stosunku pracy, wymagającą szczególnej ochrony w ramach systemu prawa;

3. art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c., przez jego niezastosowanie i uznanie przez Sądy obu instancji, że to powód był obowiązany do wykazania bezprawności działania pozwanej, której zdaniem Sądów obu instancji nie wykazał, podczas gdy bezprawność naruszeń dóbr osobistych objęta jest domniemaniem prawnym, które obalić może strona pozwana, czego jednak ta nie uczyniła w niniejszej sprawie.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 26 stycznia 2023 r. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w całości oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, według norm przepisanych oraz przyznanie pełnomocnikowi z urzędu powoda od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu według norm przepisanych powiększonych o należny podatek VAT oświadczając, że przedmiotowe koszty nie zostały mu uiszczone, ani w części, ani w całości.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący podniósł, iż w przedmiotowej sprawie występują istotne zagadnienia prawne, a także iż wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona. Powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu obrazę przepisów prawa materialnego, to jest przepisu art. 415 k.c. w zw. z art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 i 2 k.c. przez dokonanie jego wadliwej wykładni, prowadzącej do uznania, że skierowanie przez pracodawcę do pracownika wezwania do zapłaty obejmującego żądanie zapłaty oczywiście

bezzasadnych roszczeń, sprzecznych z przepisami prawa pracy w okresie, gdy pracownik pozostawał w złym stanie zdrowia psychicznego – stanowi działanie w granicach porządku prawnego, a tym samym wyłącza bezprawność w rozumieniu zarzucanych przepisów prawa. Pracodawca skierował do powoda roszczenie niezajdujące oparcia w przepisach prawa pracy, w szczególności mając na względzie ich semiimperatywny charakter, zastrzeżony na korzyść pracownika, działając w charakterze silniejszej strony stosunku prawnego, a także w okresie, kiedy wiedział, że powód pozostawał w złym stanie zdrowia psychicznego, w związku z niedawną hospitalizacją w szpitalu psychiatrycznym. Poza tym pozwana spółka miała świadomość wrażliwości powoda, a tym samym zdaniem skarżącego, pracodawca wykroczył swoim wezwaniem do zapłaty poza jego cel i niezbędnosć, jak i nie dochował należytej staranności, odstępując od oceny zasadności takiego postępowania, w szczególności, że roszczenie pracodawcy, ujawnione w treści pisemnego wezwania do zapłaty, było sprzeczne z przepisem art. 103⁴ § 2 k.p. w zw. z art. 103⁵ k.p. Zdaniem skarżącego Sąd drugiej instancji dokonał wykładni zarzucanych przepisów prawa materialnego w sposób wadliwy i nieuwzględniający specyfiki relacji pomiędzy pracownikiem a pracodawcą oraz systemowych rozwiązań przemawiających za dopuszczalnością uznania działania pozwanej opisanego przez powoda za bezprawne.

Niezależnie od wskazanej powyżej przesłanki oczywistej zasadności niniejszej skargi kasacyjnej, skarżący podnosi, że na gruncie niniejszej sprawy zachodzi również przesłanka istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przedmiotowe istotne zagadnienie prawne sprowadza się do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy czy mając na względzie semiimperatywny charakter norm prawa pracy, kierowanie przez pracodawcę względem pracownika *prima facie* bezzasadnych roszczeń, sprzecznych z przepisami prawa pracy, umożliwia zakwalifikowanie takiego działania jako bezprawnego w rozumieniu przepisu art. 415 k.c. i art. 24 § 1 k.c., bez uszczerbku dla przepisu art. 45 § 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i zagwarantowanego w nim prawa do sądu, czy też każdorazowo stanowi działanie w ramach porządku prawnego wyłączające bezprawność takiego działania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przesądu i dlatego nie został uwzględniony. Na wstępie warto podkreślić, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Strona wnosząca skargę kasacyjną powinna zatem sformułować w niej wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz

ze stosownym uzasadnieniem. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zaś wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty prawne świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł w istocie na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały jednak spełnione.

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżący, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc pozostawać w związku ze sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; 16 września 2021 r., II USK 257/21, LEX nr 3244497). Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący ze wskazaniem argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienie Sądu Najwyższego: z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691; 19 kwietnia 2023 r., II USK 208/22, LEX nr 3582485). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego

z: 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729; 10 stycznia 2024 r., III PSK 6/23, LEX nr 3652236; 13 marca 2024 r., II PSK 8/23, LEX nr 3711284). Istotne jest przy tym, aby problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczył kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy. Nie może być bowiem dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15-16, poz. 243, 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228, 12 grudnia 2023 r., III PSK 86/22, LEX nr 3667199, 6 lutego 2024 r., III USK 335/22, LEX nr 3672858).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; B. Bieniek, 10.7.4. Przedsąd (w:) Postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, red. K. W. Baran, Warszawa 2021; M. Manowska (w:) A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477¹⁶, Warszawa 2022, art. 398⁹). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone

orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (postanowienie Sądu Najwyższego z: 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171; 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686).

Skarżący nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Z uwagi na to, że skarżący jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał występowanie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi, stwierdzić należy, że zapatrywania te wzajemnie się wykluczają. Nie można bowiem równocześnie twierdzić, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku było efektem oczywistego naruszenia przepisów rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji oraz sugerować, że prawo to wymaga wykładni w ramach istotnego zagadnienia prawnego, które występuje tylko wtedy, gdy stosowanie konkretnych przepisów budzi poważne wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z: 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964; 10 stycznia 2024 r., II USK 377/22, LEX nr 3669635).

Jak wynika z rozważań dokonanych powyżej, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnieniu skarżący ograniczył się do sformułowania pytania, nie formułując zagadnienia prawnego, które odpowiadałoby wymaganiom stawianym przez judykaturę tej przesłance przedsądu. Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, autor skargi kasacyjnej w uzasadnieniu nie przedstawił pogłębionej argumentacji prawnej, w której wyjaśniłby, na czym polegają trudności w dekodowaniu normy prawnej, do jakich rozbieżnych wniosków może prowadzić wykładnia tych przepisów ani jakie jest stanowisko skarżącego w tej kwestii. Nie przedstawił zatem argumentacji

jurydycznej, za pomocą której wykazałby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne cechujące się walorem „istotności” wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jedynie na marginesie można zauważyć, że niemal wszystkie wskazane kwestie (w kształcie, w jakim sformułował je skarżący) wymagają odniesienia się do konkretnych okoliczności sprawy. Skarżący nie skonstruował zatem ogólnych zagadnień prawnych, których rozwiązanie miałoby znaczenie dla rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego, lecz pod pretekstem formułowania owych zagadnień zmierza do rozstrzygnięcia tego konkretnego sporu, w jego szczegółowo opisanych realiach faktycznych. Należy zatem przypomnieć, że przedmiotem sporu w sprawie było ustalenie, czy dochodzone przez powoda roszczenia w postaci zapłaty żądanych kwot tytułem odszkodowania, zadośćuczynienia oraz renty z uwagi na naruszenia dobra osobistego w postaci zdrowia powoda było zasadne, czyli czy pozwana swoim bezprawnym działaniem z własnej winy wyrządziła powodowi szkodę, ewentualnie naruszyła dobra osobiste powoda, powodując konieczność zadośćuczynienia. Według Sądu Apelacyjnego pozwana – wystawiając pisemne wezwanie do zapłaty w oparciu o ustalenia umowne § 3 pkt 6 umowy o szkolenie, zgodnie z którym pracodawca był uprawniony do żądania zwrotu kosztów kursu w sytuacji, gdy pracownik nie zdał egzaminu kwalifikacyjnego kończącego kurs lub nie uzyskał potwierdzenia ukończenia kursu – nie naruszyła żadnych przepisów prawa. Uprawniony ma prawo domagać się spełnienia żądania w sposób dobrowolny i w razie braku dobrowolnej realizacji zobowiązania wystąpić ze stosowanym żądaniem na drogę sądową. Wezwanie do zapłaty z dnia 31 lipca 2017 r. nie naruszało także zasad współżycia społecznego, jego treść nie była obelżywa ani pogardliwa, a zawierała jedynie zwyczajne sformułowania: kwota należności, termin zapłaty i ewentualne skutki braku dobrowolnej zapłaty. Działania pozwanej nie miały więc charakteru sprawienia powodowi dodatkowej dolegliwości, nie nosiły też znamion nękania. Pozwana spółka, poza jednorazowym wystosowaniem wezwania do zapłaty z dnia 31 lipca 2017 r., nie wysyłała powodowi dalszych wezwań, monitów, nie dzwoniło do powoda np. o różnych porach dnia czy nocy. W ocenie Sądu odwoławczego, samo wezwanie do zapłaty należności nie może być traktowane jako działanie sprzeczne z prawem czy

zasadami współżycia społecznego, jeśli wezwaniu temu, tak jak w niniejszej sprawie, nie towarzyszą okoliczności wskazujące na chęć sprawienia dodatkowej dolegliwości przez np. niewłaściwą, wulgarną czy obraźliwą treść, bądź natręctwo działań mający charakter szykany. W ocenie Sądu Apelacyjnego, działanie pozwanej polegające na wystąpieniu do powoda wezwania do zapłaty z dnia 31 lipca 2017 r. nie było obarczone winą, co wyklucza jej odpowiedzialność z art. 415 k.c., a także i nie było bezprawne, gdyż pozwana działała w granicach prawa, miała pełne prawo do złożenia wezwania do zapłaty wynikającego z umowy ważnie zawartej między stronami, co wyklucza także odpowiedzialność pozwanej na podstawie art. 24 i 448 k.c. Wobec ustaleń Sądu Apelacyjnego, iż w działaniu pozwanej, w którym strona skarżąca upatruje podstaw do dochodzonych w niniejszym postępowaniu roszczeń odszkodowawczych, brak było winy i bezprawności, stąd też nie znajdują uzasadnienia podniesione przez powoda zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego, to jest przepisu art. 415 k.c. w zw. z art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 i 2 k.c. Jeżeli powód w podstawach kasacyjnych nie podnosi równocześnie ze stawianymi zarzutami naruszenia prawa materialnego zarzutów naruszenia przepisów postępowania, Sąd Najwyższy związany jest stanem faktycznym przyjętym przez Sąd drugiej instancji, stąd twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jawi się jako bezpodstawne.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że skarżący nie wykazał potrzeby poddania skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu. Dlatego też z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 102 k.p.c., zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 2631).

[SOP]

(r.g.)

